

Arrest

**nr. 341 807 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 februari 2019 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 20 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest met nr. 233 558 van 3 maart 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Op 24 januari 2020 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 8 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 263 101 van 28 oktober 2021 weigert de Raad verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 juli 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 augustus 2021 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 265 601 van 16 december 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 21 april 2022 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Op 23 maart 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 291 322 van 30 juni 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 14 augustus 2024 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. X van 18 februari 2026 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 14 augustus 2024 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 26 september 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen. Echter, uit het medisch advies dd. 11.07.2023 blijkt dat betrokkene in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Het administratief dossier bevat geen medische stukken die dateren van het uitgebrachte medische advies.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van de middelen

3.1. Het eerste middel

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Mevrouw D. (...) had in het bijzonder kunnen wijzen op haar actuele medische problematiek, waaronder de behandeling die zij ondergaat en de medicatie die zij dient te nemen (zie de stuk 3). De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat haar medische behandeling zou worden doorbroken (waarmee verweerder

diende rekening te houden). In de bestreden beslissing baseert de gemachtigde zich daarentegen louter op een achterhaalde situatie, waarbij wordt verwezen naar een medisch advies van 11 juli 2023. De door verzoekster bijgebrachte medische documenten over haar actuele medische problematiek (gebundeld onder stuk 3) zijn echter telkens recenter van aard. Verzoekster werd onder meer gediagnosticeerd met het syndroom van Sjögren en kampt met ernstige cardiale problemen. Zij dient een uitgebreide lijst van medicatie te nemen (zie o.a. stuk 3c).

De verzoekende partij had dan ook haar actuele medische situatie kunnen toelichten indien de verzoekende partij daadwerkelijk zou zijn gehoord.

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.1.3. Beoordeling

3.1.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

In casu heeft verzoekster op 21 april 2022 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 14 augustus 2024 onontvankelijk verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hieruit blijkt dat verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op haar medische problematiek, en meer bepaald op de behandeling die zij ondergaat en de medicatie die zij dient te nemen, en voegt ter staving daarvan fotokopieën van tal van medische stukken (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Zij toont evenwel niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om deze stukken aan verwerende partij kenbaar te maken voor er een beslissing werd genomen in het kader van haar verblijfsaanvraag in toepassing van 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat verwerende partij daar ook rekening mee had kunnen houden bij het nemen van het thans bestreden bevel. De Raad wijst er hierbij nog op dat hij bij arrest met nr. 291 322 van 30 juni 2023 de initiële beslissing van 23 maart 2023 waarbij voornoemde verblijfsaanvraag onontvankelijk

werd verklaard had vernietigd omdat daarbij niet in overweging werd genomen dat verzoekster nood heeft aan een regelmatige opvolging door een cardioloog en neuroloog, dat de nabijheid van een hospitaal voor cardiologische reanimatie nodig is, dat verzoekster verschillende medicijnen inneemt en dat wat betreft de risico's in geval van terugkeer naar het herkomstland wordt gesteld dat de prognose somberder is zonder de mogelijkheid om te genieten van deze *follow-up* en een goed begeleide behandeling. Gelet hierop kon van verzoekster eens te meer worden verwacht dat zij verwerende partij op de hoogte zou stellen van mogelijke ontwikkelingen in haar gezondheidstoestand alvorens deze een nieuwe beslissing zou nemen. Verzoekster heeft dit evenwel nagelaten. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar de mogelijkheid ontnomen werd om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over haar actuele medische situatie en maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze nog terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2024, dat haar samen met de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ter kennis gebracht. Hierbij moet nog worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoekster niet aantoont dat zij minderjarige kinderen heeft, dat het gaat om een tijdelijke scheiding en dat uit het medisch advies van 11 juli 2023 blijkt dat verzoekster in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, en dat het administratief dossier geen medische stukken bevat die dateren van na het uitgebrachte advies.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Het tweede middel

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Mevrouw D. P. (...) – verzoekster – werd geboren op (...) 1963 te Luanda. De verzoekende partij diende Angola evenwel te verlaten. Zij kwamen naar België toe. Door Mevrouw D. (...) werd op 1 februari 2019 een verzoek ingediend tot het verkrijgen van internationale bescherming. Sindsdien verblijft zij onafgebroken in België, derhalve gedurende ondertussen een periode van meer dan vier jaar.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Angola).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Angola (“nationaliteit: Angola”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de

gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er geen elementen zouden zijn het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden verhinderen, ondanks het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing, gelet op de aldaar vermelde motieven.

Mevrouw D. P. (...) – verzoekster – werd geboren op (...) 1963 te Luanda. Zij ging naar de basisschool en woonde als kind in bij haar ouders in Rangel (Luanda). Toen zij ongeveer 38 jaar oud was, verhuisde zij naar Vila de Mata in Cazenga (Luanda). Mevrouw D. (...) is getrouwd met de heer G. C. M. (...). Hij bouwde het huis voor het gezin in Vila de Mata in Cazenga (Luanda). De man van Mevrouw D. (...) was werkzaam in de financiën.

Mevrouw D. (...) kreeg vier kinderen (drie dochters en één zoon): D. C. M. M. P. (...) (°(...).2001), D. M. E. F. (...) (°(...).2004), D. C. M. M. I. (...) (°(...).1998) en D. C. I. Da C. (...) (°(...).1990).

De verzoekende partij diende Angola te verlaten. Verzoekster kwam samen met haar kinderen naar België toe. Door Mevrouw D. (...) werd op 1 februari 2019 een verzoek ingediend tot het verkrijgen van internationale bescherming. Sindsdien verblijft zij onafgebroken in België, derhalve gedurende ondertussen een periode van meer dan vier jaar.

Verzoekster is in België steeds verblijvende geweest bij D. C. M. M. P. (...) (°(...).2001), D. M. E. F. (...) (°(...).2004), D. C. M. M. I. (...) (°(...).1998). Verzoekster is nog steeds met hen samenwonend (te (...)). Er is tussen hen een sterke, familiale band.

De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat verzoekster zou worden gescheiden van haar familie. De bestreden beslissing is bovendien slechts gericht ten aanzien van verzoekster. Er kan niet worden aangenomen dat haar familie verzoekster zou volgen naar Angola, temeer omdat D. C. M. M. P. (...) momenteel nog in een procedure tot internationale bescherming zit. Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden en deze elementen ook werkelijk betrokken heeft in de gemaakte beoordeling. De loutere opsomming hiertoe, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing, volstaat niet. De gemachtigde dient immers rekening te houden met de gevolgen van de bestreden beslissing of de familiale banden tussen verzoekster en haar kinderen. Dit is in casu niet afdoende het geval.

Door de gemachtigde werd verder ook geen rekening gehouden met de specifieke situatie van Mevrouw D. C. I. Da C. (...) (°(...).1990), terwijl zij in België een duurzaam verblijfsrecht heeft. Zij is wettelijk samenwonend met R. R. (...), geboren op (...) 1982, hebbende de Belgische nationaliteit, RR: (...). Zij heeft in België een gezin. De gemachtigde houdt hiermee evenwel geen rekening.

Verder werd ook het langdurig verblijf in België sinds 1 februari 2019 en de breuk met haar land van herkomst (Angola) beide niet overwogen door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de verwijderingsbeslissing.

Het volledige (familiale) netwerk van verzoekster bevindt zich in België. Verzoekster heeft geen binding meer met Angola. Verzoekster heeft evenmin nog enige eigendom in dit land of steun waarop zij kan rekenen.

Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. Dat verzoeker gedurende een periode van meer dan 4 jaar onafgebroken in België verblijft en zij geen binding meer heeft met Angola, komt niet ter sprake in de gemaakte beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel. Nochtans heeft dit als gevolg dat verzoekster terecht zou komen in een voor hem ondertussen onbekend (veranderd) land, waarmee zij geen binding meer heeft. Zij heeft geen huisvesting, inkomen of medische zorgen.

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming evenwel worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land, hetgeen in casu niet is gebeurd.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door verzoekster werd op haar langdurig verblijf in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Angola gewezen in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er volgde evenwel een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 23 maart 2023. Dit betreft echter een aparte beslissing, op basis van eigen wettelijke bepalingen.

Met de bestreden beslissing wordt daarentegen een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na haar verblijf in België, naar Angola na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"(...)."

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijker rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Dit is echter niet gebeurd.

De gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, dewelke zich ertoe beperkt te verwijzen naar een loutere "tijdelijke scheiding" om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit Angola, miskent dan ook het langdurig verblijf van verzoeker in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Angola.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich op.”

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster bevel wordt gegeven om binnen de 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*”. Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er overwogen dat verzoekster niet aantoonde dat zij minderjarige kinderen heeft, dat het gaat om een tijdelijke scheiding en dat uit het medisch advies van 11 juli 2023 blijkt dat verzoekster in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, en dat het administratief dossier geen medische stukken bevat die dateren van na het uitgebrachte advies.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij hekelt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden daar haar langdurig verblijf in België, de door haar opgebouwde banden sindsdien en het verlies van de binding met Angola worden miskend. De Raad wijst er evenwel op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat, wanneer er geen aanwijzingen zijn dat een verwijderingsmaatregel ertoe zou kunnen leiden dat het recht op respect voor het privéleven van de betrokken vreemdeling dreigt te worden geschonden, hierover enige overweging dient te worden voorzien. Te dezen werd in de beslissing van 14 augustus 2024 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die aan verzoekster samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, reeds overwogen dat deze elementen verzoekster niet beletten om tijdelijk het grondgebied te verlaten om via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland de aanvraag in te dienen. Verwerende partij diende bij het nemen van het bestreden bevel dan ook niet uit te gaan van de veronderstelling dat het langdurig verblijf in België, de banden met België en het verlies van de binding met Angola voor verzoekster een miskenning zouden betekenen van haar recht op respect voor het privéleven en daarover een uiteenzetting te voorzien. De theoretische uiteenzetting van verzoekster over het verschil in draagwijdte tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de vaststelling dat een afdoende motivering zou ontbreken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij dient terug te keren naar Angola, wijst de Raad er op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat haar banden met Angola zijn teloorgegaan en dat zij daar “*geen huisvesting, inkomen of medische zorgen*” heeft, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoekster niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt of haar in een situatie brengt waarbij zij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad wijst er hierbij nog op dat in de beslissing van 14 augustus 2024 waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die aan verzoekster samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, reeds werd overwogen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf en dat “*de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst*”. Bij arrest met nr. 341 806 van 24 februari 2026 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in medische aangelegenheden voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het EHRM vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een

uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfynd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het medisch advies van 11 juli 2023 blijkt dat verzoekster in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst en dat het administratief dossier geen medische stukken bevat die dateren van na het uitgebrachte advies. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift documenten over haar actuele medische problematiek die recenter van aard zijn (stukkenbundel verzoekster, stuk 3). De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster de medische documenten die zij bij haar verzoekschrift voegt niet heeft voorgelegd aan het bestuur, hoewel zij daartoe wel de mogelijkheid had, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij omwille van haar gezondheidssituatie een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde medische documenten kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat verzoekster met deze stukken niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Hoewel eruit kan blijken dat verzoekster (onder meer) werd gediagnosticeerd met het syndroom van Sjögren en kampt met cardiale problemen en daarvoor medicatie neemt, kan hieruit niet blijken dat zij zich bevindt in een situatie waarbij er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar of waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in Angola.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

In casu wijst verzoekster er op dat zij samenwoont met haar zoon D. M. E. F. en dochters D. C. M. M. P. en D. C. M. M. I., met wie zij een "sterke, familiale band" heeft. Zij wijst er tevens op dat haar dochter D. C. M. M. P. "momenteel nog in een procedure tot internationale bescherming zit" en dat haar dochter D. C. I. da C. "in België een duurzaam verblijfsrecht heeft" en wettelijk samenwonend is met een Belg.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bijgevolg dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoekster voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar kinderen of *vice versa*. Uit de omstandigheid dat zij met haar zoon en twee van haar dochters samenwoont kan immers niet *ipso facto* een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar kinderen worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat er tussen verzoekster en haar kinderen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden en dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Wat haar privéleven betreft, wijst verzoekster er in haar verzoekschrift slechts op dat zij sinds 2019 onafgebroken in België verblijft. Zij toont evenwel niet aan dat zij tijdens haar verblijf in België sociale banden heeft opgebouwd, laat staan dat de door haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. In de beslissing van 14 augustus 2024 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die haar samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, wordt bovendien gesteld dat zij niet aantoonde dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoekster nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Evenmin toont zij aan dat in de bestreden beslissing met schending van artikel 8 van het EVRM wordt gemotiveerd dat het om een tijdelijke scheiding gaat van haar gezins- en familieleden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat verzoekster niet aantoonde dat zij minderjarige kinderen heeft, dat het

gaat om een tijdelijke scheiding en dat uit het medisch advies van 11 juli 2023 blijkt dat verzoekster in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, en dat het administratief dossier geen medische stukken bevat die dateren van na het uitgebrachte advies.

Voor zover verzoekster beweert dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, ontkent zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door verwerende partij van haar persoonlijke situatie impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Tot slot wenst de Raad er nog op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 3.2.3.2.1. en 3.2.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zoverre verzoekster haar argumentatie ontwikkelt in het licht van haar medische problematiek en haar gezins- en familielevens.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het langdurig verblijf van verzoekster in België en de teloorgegangene banden met Angola verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.3.5. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN